

Josep M. Sala-Valldaura
Gota a gota

Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2013

Proa

JOSEP M. SALA-VALLDAURA

Gota a gota

PREMI CADAQUÉS A ROSA LEVERONI 2013

EDICIONS PROA

BARCELONA

2014

Gota a gota ha obtingut el Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2013.
El jurat era format per Vicenç Altaió, Jordi Carulla, Joaquim Ferrer,
Vinyet Panyella i Rosa Ardid.

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®
Disseny de la coberta: Carlos Cubeiro
© de la fotografia de la coberta: Shutterstock

Primera edició: abril del 2014

© 2014 Josep M. Sala-Valldaura

Drets exclusius d'aquesta edició:
2014 Raval Edicions SLU, Proa
Pedro i Pons, 9-11
08034 Barcelona
www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com <<http://www.conlicencia.com/>>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

Impressió: Syl

ISBN: 978-84-7588-499-8

Dipòsit Legal: B-6.334-2014

Taula

Pròleg 13

H

<i>Matèria d'aigua</i>	17
<i>D'una riba a l'altra...</i>	18
<i>Prop de l'aigua</i>	19
<i>Fragments heracliteus</i>	20
<i>L'espai ignot</i>	21
<i>El pas de l'aigua</i>	23
<i>Foc, neu, aigua</i>	24
<i>Onades procel·loses...</i>	25
<i>Endins</i>	26
<i>Dels fars i les persones</i>	27
<i>Hi arriben tard les paraules...</i>	28
<i>Contra l'oblit...</i>	29
<i>Des de l'alta mar d'aquest desfici</i>	30
<i>Del no-res</i>	31

RESCLOSA

<i>Els oficis del somni de l'aigua</i>	35
<i>Allegretto fugato</i>	36

2

<i>Presses</i>	41	
<i>Manchester docks</i>	42	
<i>Agnosticisme</i>	43	
<i>Els cucs de terra</i>	44	
<i>Del coneixement i els mites</i>		45
<i>A tocar del riu...</i>	46	
<i>La pluja</i>	47	
<i>Explicacions</i>	48	
<i>Construir</i>	50	
<i>Fums</i>	51	
<i>La falla del pòp</i>	52	
<i>Els sanglots de la set</i>		53
<i>El nedador</i>	54	
<i>Com nedar a les fosques</i>		55
<i>Fer el mort</i>	56	

RESCLOSA

<i>Sinestèsia</i>	59
<i>Del viure</i>	60

O

<i>El corn de mar</i>	65
<i>Remolins</i>	66
<i>Singular</i>	68

<i>Lluna d'armari</i>	69
<i>El mirall de la memòria</i>	70
<i>Pèndol</i>	71
<i>Corrent avall...</i>	72
<i>Fluctuat nec mergitur</i>	73
<i>Aiguat</i>	74
<i>Adveniment</i>	75
<i>La teva fúria alegre</i>	77
<i>Núvol o poema</i>	83
<i>Notes</i>	85

Matèria d'aigua

La tinta del poema és una aigua fosca.
El fluir tèrbol del llibre dels dies
sobre el full quiet i en blanc dels versos
–aigua estantissa
que empantanega el curs del viure.
Hi neixen lotus?, papirs?, nenúfars?,
joncs?, sagitàries?...
o el vers és tan sols l'avanç erràtic
d'un pobre sabater?, un capgròs
a mig fer?, una sangonera
empastifada pel llot?, una nimfa
que xucla larves i peixets?

Estranya alquímia,
fer de l'impuls
reflex i reflexió!

D'una riba a l'altra...

D'una riba a l'altra,
els mots, com un riu,
van regant els arbres,
la terra, el món:
el viure hi germina,
pàgina fecunda,
natura feraç.
Trenats dir i ser.

Prop de l'aigua

Ran de mar on creix la terra.

PEREJAUME

prop del foc i de l'aigua i de la terra
envoltats pel vent

prop del foc
ran de la mar on creix la terra

prop de la terra
ran de la flama que escampa el vent

prop del vent
ran de la verdor que escampa l'aigua

prop de l'aigua
ran de la llum on l'ombra creix

Fragments heracliteus

L'alè de Déu planava damunt les aigües.

GÈNESI I, 2

Les ànimes s'exhalen de les aigües.

HERÀCLIT D'EFES

I si, l'aigua, fos Déu?
Tot s'esdevé,
tot neix i tot mor,
res no és
perquè res no queda.
Mires d'engrapar el temps
amb bocins de memòria
i s'escola entre els dits
l'aigua del viure.
El que et fa
et desfà.
Com terra humida
que el corrent dels dies eixuga,
el destí es torna aspre
i esdevé sem, moix i sec.
Només en el canvi pots trobar recer i repòs.

L'espai ignot

*... i Déu, en els seus alts
sommis de déu,
no era sinó un riu obscur, absolut i salvatge,
lliscant calladament enllà de la foscor.*

ANDREU VIDAL

Més enllà de la llum,
l'aigua de la llum.

Més enllà de l'ombra,
l'aigua de l'ombra.

Més enllà de la foscor,
l'aigua de la foscor.

Desert aquàtic,
on s'esbandeixen
clarors,
penombres i tenebres.

Dubte ondulant,
que bressa tota incertitud:

déus,
àngels poderosos,
àngels caiguts,
dimonis.

(Ésser humà.

Barreig,
desordre,
capgirament.

I confusió.)

El pas de l'aigua...

Foc
que el vent empeny
més enllà de l'horitzó de cendres,
el pas de l'aigua ofega els dies.

Foc, neu, aigua

Com la guspira que esclata
i perviu a les cendres,
la volva de neu
 o el foc de desig
que es redueix i s'escola a les mans:
es fon i s'esmuny,
en un instant s'esvaeix,
 es dissipa,
però queda –vermell sobre gris–
la fredor del seu tacte a la pell.
(Una lleu tremolor esgarrifa la vida
–suma, resta de focs
 o emocions.)